

A TESTIMONY

Gloomy midnight in spring, rain sinking on the canes in the garden. I wanted some ease from my confusion, and reached out through lamplight for a pen.

I am one of those who have watched their image in the hearth, where a fire was tearing itself into pieces, with its nails and with its fists.

And when shall I lie again in a landscape that is bright like satin with my Venus of the sweet grass, her breasts as plump as quail?

Shall we sing hymn three six six: 'Art thou weary, art thou sad?' As though it matters, for who are we? Blowing in the abyss, these crying-out shapes of smoke.

The one perfection of this world is lust: is grasping, scheming, longing. And entirely of nature, we're continuous with whatever binds the faceless pebble, that more truculently persists.

Along the bladed mountains, and in the deep ravines, flowers come forth unknown to men and pass away unseen. When it is spring there, a thousand bloom. Why should this be, and for whom?

Existence must come of itself, and it goes on and on without a reason, just because it is.

In human consciousness, it produced an eye. It has arrived where it might understand. Perhaps it cannot bear this.

We have envied the crane, her clear bright wings outstretched in

ET VIDNESBYRD

Dyster forårsmidnat, regn der synker på bambusrørene i haven. Jeg ville lindres for min forvirring, og rakte gennem lampelys efter en pen.

Jeg er én af dem der har betragtet sit billede i pejsen, hvor en ild sled sig selv i stykker, med sine negle og næver.

Og hvornår skal jeg igen ligge i et landskab der skinner som atlask med min Venus af det søde græs, med svulmende bryster som vagtler?

Skal vi synge psalme trehundredesekstogtres: 'Er du mødig, er du bedrøvet?' Som om det gjorde noget, for hvem er vi? Blæsende i afgrunden, disse skrigende skikkelser af røg.

Verdens eneste fuldkommenhed er lyst: er at gribe, intrigere, længes. Og fuldstændig natur, hænger vi sammen med alt det som binder den ansigtsløse småsten, der mere stridbart holder ud.

Langs bjergenes klinger, og i de dybe kløfter, kommer blomster til syne der er os ukendte og forsvinder usete. Når det er forår dér blomster tusind af dem. Hvorfor er det sådan, og for hvem?

Tilværelsen må komme af sig selv, og den bliver ved og ved uden grund, bare fordi den er til.

I menneskenes bevidsthed dannede den et øje. Den er kommet dertil hvor den måtte begribe. Måske kan den ikke klare dette.

Vi har misundt tranen, dens klare skinnende vinger udstrakt af

fear, that flees the dark stormcloud,
seeking a shelter, and to safe shelter, to all her shelter borne.

We have envied when we thought how in the morning light, gently
outpoured as from a tin,
that awakens Asia's folds, some dusty marauder puts out its claw
and retakes the earth.

For us, all is whirled away and is vanishing, as though it were the
sparks of a trampling flame.
Something comes into existence if it coheres with other things; but
this everlasting fire lives on fire, on all of itself.

Difference, which is loss for us, is the life of matter. And without an
opposing force, each thing would cease to be.
'Strife is the natural state; it is the source of all. The opposites are
in agreement, as in a drawn bow.'

The first philosophers were the best, as well as briefest. 'Everything
is metamorphosis, and nothing can remain.' How could men have
dreamed
that they would impose their demands upon the nature of this world?

There is a substance to things, which is ungraspable, unbounded;
divided and passed on, like a secret inheritance; always
present, in what is always passing, but never found in itself –
it both is and is not.
Thus matter is profound; is *potentia*. And all that now exists is like
the surface of the waters.

Things as they are are what is mystical. Those who search deepest
are returned to life,
to ferns in a jug on the window-ledge, to a burned-off hillslope in
the dusk that is like an opal.

skræk, som flygter fra den mørke uvejrssky,
søgende tilflugt, og båret til det sikre tilflugtssted.

Vi har misundt når vi tænkte på, i morgenlyset der vækker
Asiens folder (blidt hældt op som fra en dåse)
hvordan en støvet marodør strækker sin klo ud
og generobrer jorden.

For os hvirvles alt væk og forsvinder, som var det
gnisterne fra en nedstampet flamme.
Noget bliver til hvis det hænger sammen med andre ting; men
denne evige ild lever af ild, af hele sig selv.

Forskellighed, som er tab for os, er materiens liv. Og uden en
modsatrettet kraft ville hver ting høre op med at være til.
'Strid er den naturlige tilstand, er altings kilde. Modsætningerne
stemmer overens, som i en spændt bue.'

De første filosoffer var de bedste, og de knappest. 'Alt er
metamorfose, intet kan vare ved.' Hvordan har mennesker
kunnet drømme om
at de kunne pålægge denne verdens natur deres krav?

Tingene har en substans som ikke kan gribes, indskrænkes;
deles og gives videre, som en hemmelig arv; er altid
tilstede i det som altid passerer, men aldrig fundet i sig selv –
både ér og ikke er.
Således er materie dybet, er *potentia*. Og alt som nu findes
er som vandenes overflade.

Tingene som de er er det som er mystisk. De der søger dybest
er vendt tilbage til livet,
til bregner i en vase i vindueskarmen, til en afbrændt bakkeskråning i
en skumring der ligner en opal.

To a spirited horse, chrysanthemums, a pannikin that drips,
creeping vines, a cut, the corners
of the mouth, a bedspread, willows, the bowels, shadiness, a lump,
bright salad, and dust above distant fields.

We are given the surface again, but renewed with awe. And I
remember what I have to say:
Do not believe those who have promised, in any of their ways, that
something can be better than the earth.

Although I say this with grief for all of those beings who are like
shuffling, lumpy birds within a basket,
where they have spent or will spend their lives, and my heart feels
suddenly stunned.

Again, as in a lit cavern, the headland's crumbling silhouette, the
wind's emery paper glitter,
the serrations of the bay. And the paddocks, dipping into the sea.

Now a blossom slips through the tall wet boughs that are speckled
with flowers. Beneath them, and above the hillslope's other trees,
out on the ice-pale harbour, one of the yachts begins its drifting
away.

Again, the dog is dancing on the morning dew. This black dog
that will drape itself like an odalisque
amid the jacaranda's mauve shadow, at noon. That can make us
seem a sickness of the apes.

What is most needed is that we become more modest. And the
work of art that can return us to our senses.
Our only paradise is the ordinary: to be fed by what is really here.

Now the sea is dark and harsh as shale. The afternoon storm, a
swamp growth; sluggish bubbles,

Til en fyrig hest, krysantemum, et blikkrus der drypper,
krybende vinranker, et snit,
mundvige, et sengetæppe, piletræer, tarmene, skyggefuldhed, en klump,
en farverig salat, og støv over fjerne marker.

Vi får overfladen tilbage en gang til, men fornyet med ærefrygt. Og jeg
husker det som jeg skal sige:
Tro ikke dem der har lovet, på hvilken som helst måde, at
noget kan være bedre end jorden.

Alligevel siger jeg dette med sorg over alle de væsner der ligner
sjokkende, kluntede fugle i en kurv,
hvor de har tilbragt eller vil tilbringe deres liv – og mit hjerte
føles pludseligt lamslået.

En gang til, som i en oplyst hule, forbjergets smuldrende silhouet,
vindens glitren af smergelpapir,
bugtens savtakker. Og indhegningerne der hælder ud i havet.

Nu glider en blomst mellem de høje, våde grene som er plettede
af blomster. Under dem, ovenpå skråningens andre træer,
ude ved den isblege havn, begynder en af lystbådene sin
vækdriven.

En gang til, danser hunden på morgenduggen. Denne sorte hund
som vil drapere sig som en odalisk
midt i jacarandas lysviolette skygge, midt på dagen. Dette kan få
os til at ligne en abesygdom.

Hvad der behøves mest er at vi bliver mere beskedne. Og
kunstværk der formår at bringe os til fornuft.
Vores eneste paradys er det almindelige: at næres af det som virkelig er her.

Nu er havet mørkt og råt som skiferler. Eftermiddagsstormen, en
sumpevækst; træge bobler,

above the whiteness of lawn bowls, on the small town's freshly painted green.

Looking out, from a verandah in the forest edge, onto tin roofs, drive-ins, supermarkets, fishing boats, the ocean slopping by the tea-shops, and the coarse cheese-rind of the beach.

In the smoky skirts of a brilliant immensity, the headland is sleeping like a paw. There, pine trees are shaped as though ink blotted in the folding of a page. From out of those diffusing hills, an empty wet highway's light swallow play.

That road falls to offices and banks, to three spires (with their wrongly-directed penitence). Now, the bunches of the tree-tops are rolling; a white sail has gone. Slant rain.

In late afternoon, I read on the verandah, and then look at the clear dusk. A striped towel hangs across the rail, beside the banana palms. A single wing on the tall sea is passing the continents of the moon.

oven på hvidheden af *lawn bowls*, på den mindre bys nymalede grønt.

Kigger ud, fra en veranda i skovbrynet, på bliktag, drive-ins, supermarkeder, fiskebåde, oceanet der sjasker ved terestauranterne, og strandens grove osteskorpe.

I en strålende vidtstraktheds tågede nederdele sover forbjerget som en pote. Dér formes fyrretræer som blæk der slår klatter i en foldet side. Ud fra disse disede bakker, det lyse svaespils tomme, våde landevej.

Denne vej falder ned mod kontorer og banker, mod tre spir (med deres fejlvedne anger). Nu ruller trækronernes bundter; et hvidt sejl er væk. Skråregn.

Sent på eftermiddagen læser jeg på verandaen, og så betragter jeg den klare skumring. Et stribet håndklæde ligger over rækværket, ved siden af bananpalmerne. En enlig vinge på det høje hav passerer månens fastlande.